

* * *

Vrchní policejní komisař Bert Melzig z kriminální policie v Bröhlhu během tiskové konference prohlásil, že vražda osmnáctileté Simony Redleffové se v mnohém podobá dalším dvěma vraždám, které byly spáchány na mladých dívkách před rokem v severoněmeckých městech Jever a Aurich. Obě vraždy zůstávají doposud neobjasněné. Bližší informace nechtěl Melzig poskytnout, aby nenarušil probíhající vyšetřování.

* * *

Byl unavený jako pes. Přesto nemohl usnout. Měl rád tyhle poloviční sny, které k němu přicházely mezi spánkem a bděním a zaměstnávaly ho. Zároveň je však nenáviděl a bál se jich. V tomto okamžiku se bál.

Urputně se snažil myslet na něco jiného.

Nedařilo se mu to. Obrazy se vracely zpátky jako bumerang.

Ještě stále cítil vzrušení. Neexistoval jiný pocit, co by byl alespoň přibližně stejně silný.

Děvče, pomyslel si, proč jsi mě oklamala?

Při důkladnějším pohledu to totiž vůbec nebyla víla. Ani nebyla doopravdy krásná. Strachem zněl její hlas pisklavě jako hlas nějakého ptáka. To ho rozzuřilo. Nenáviděl slabé hlasy, jimž naslouchala bázeň.

A nenáviděl pot strachu.

Její ruce byly najednou docela kluzké.

Ne že by ve skutečnosti věřil na víly. Nebyl už pře-
ce dítě. Mimo to by měla víla víc moci, než by se mu
mohlo líbit.

Měla být jako víla. Jako víla z pohádkové knížky,
kterou měl jako dítě. Štíhlá. S měkkými, lesklými vlasy.
Krásná.

Velké oči a dlouhé řasy.

Maličkosti nejsou z dálky vidět. Ty člověk pozná,
teprve když stojí tak na půl metrovou vzdálenost. A to
už bylo většinou pozdě. Vždycky odhalil překvapení,
na které nebyl připraven. Už jaterní skvrna na špat-
ném místě mohla obraz zničit.

Ta v Jeveru byla cítit po kouři. Dokonce mu nabídla
cigaretu! Koketně se usmála, zaklonila hlavu, vyfouk-
la kouř do vzduchu a netušila, že si dávno podepsala
rozsudek smrti.

S povzdechnutím se otočil na druhou stranu. Byl
rád, že si najal pokoj v malém hostinci a nebydlel
s ostatními. Pokoj byl malý a ošklivý a namísto kou-
pelný měl sprchový kout, který byl tak úzký, že se
v něm mohl sotva pohnout. Byl pod střechou a večer
byl vyhřátý od slunce. Z okna byl vidět komín sused-
ní střechy. Ale nájem byl přijatelný a on se nemusel
zříkat svojí svobody.

Především mohl bezpečně snít.

Jeho sny nebyly stvořeny pro vícelůžkové pokoje.
Neklid, který ho často nechával vyděšeného koupat se
ve vlastním potu, se dal jen těžko skrýt. Také nemohl
riskovat, že bude mluvit ze spaní.

Ne, tady to bylo mnohem lepší. Téměř perfektní.
Kdyby tak jen konečně usnul.

Potřeboval spánek, aby přestál dny. Chránit si fasádu. Poldové samozřejmě čmuchali i u trhačů jahod.
A přišli by zas. Jen co by měli vodítko.

Otočil se na záda a zkřížil ruce za hlavou.

Ale oni nic nenajdou.

Nedostanou ho.

Nikdy to nezvládli.

Zasmál se do tmy.

A krátce nato usnul.